

KRITIIKKIÄ

Olen saanut neljä kirjallista ja pari suullista negatiivista palautetta. Ne ovat olleet vastauksia sähköpostiviesteihin tai lehtijuttuihin. Kirjasta ei ole tullut kritiikkiä.

Lähetin toukokuussa 2010 rekisterissämme oleviin osoitteisiin tämän viestin.

”Hei. Asiani liittyy tällä kertaa nuorten jaksamiseen ja kamppailuun elämänsä tarkoituksesta. Suomessa on paljon nuoria, jotka ovat tempautuneet keskelle elämän myrskyä ja tarvitsevat tukea.

Eräs isä soitti meille maanantai-iltana ja kertoi puhuneensa tyttärensä kanssa, joka oli kirjoittanut blogin ajatuksistaan. Vuoropuhelun sai alkuun aikakauslehdessä ollut juttu Camillasta. Se oli koskettanut tytärtä ja auttanut häntä näkemään itsensä, tahtonsa ja tulevaisuutensa paremmin. Keskustelin hänen kanssaan keskiviikkona puhelimesta; aivan valloittava, terävä ja ihana nuori. Seuran juttu ja blogi löytyvät osoitteesta:

<http://vasyneethavitetaan.blogit.fi/>

Jos lähelläsi on nuori, joka ehkä tarvitsee tukea tai apua, lähetä hänelle tämä linkki kannustavan viestin kera. Joskus yhdellä pienellä teolla voi olla valtava vaikutus - kuten tässä tapauksessa lehtiartikkelilla. Ehkä joku muu lähi- tai tuttavapiirissäsi voisi lukea blogin ja tutustua paremmin tämän päivän herkkien nuorten todellisuuteen?”

Sain kolme kriittistä vastausta.

M: *”Lopeta turhanpäiväisten viestien lähettely!”*

J: *”Toivon, että otat minut välittömästi listalta.”*

OK: *”Mun mielestä viimeinen keino on tehdä businestä nuorison hädällä! Silloin tekijällä on hätä!”*

Vastasin

Hei. On surullista, että tulkitsit pyyntöni bisnekseksi. En ymmärrä miksi? Ihmisillä on kova hätä, kun he joutuvat ikuisten kysymysten ääreen. Kuolemasta ei uskalleta puhua, vaikka jokainen joutuu sen kohtaamaan jopa moneen kertaan ennen omaa loppuaan. Siksi monella on niin raskas ja huono olla. Nuorten ongelmia vähätellään tai niitä ei oikeasti ymmärretä. Me menetimme rakkaan tyttäreemme. Haluamme kunnioittaa hänen elämänsä auttamalla toisia.

Lähetin samalla OK:lle muidenkin palautteita, joissa ihmiset kertovat miten he ovat saaneet apua surun käsittelemiseen. OK ei enää vastannut.

Kirja ”Isän suru” on kustannettu ns. **palvelukustanteena**, joka toimii näin:

1. Mediapinta Oy kustantaa teoksen sen jälkeen, kun kirjailija ja kustantaja ovat allekirjoittaneet kustannussopimuksen.
2. Kustantaja hankkii teokselle ISBN-numeron.
3. Kustantaja takaa teoksen saatavuuden vähintään 10 vuoden ajan tuotannon aloittamisesta.
4. Kirja saa suositushinnan.
5. Kustantaja markkinoi teosta seuraavin toimenpitein:
 - kirjasta tehdään esite kirjoittajan käyttöön
 - kirja on esillä kustantajan internet-sivuilla (www.mediapinta.fi)
 - kirja toimitetaan Kirjavälitys Oy:n tilattavaksi kirjakauppoihin ja kirjastoihin
 - kirja toimitetaan BTJ Finland Oy:n tilattavaksi kirjastoihin
 - kirjaa lähetetään 5 kpl kirjailijan valitsemiin lehtiin tai muihin medioihin arvosteltavaksi
 - kustantaja toimittaa viralliset vapaakappaleet Kansalliskirjastoon
 - kirja ja kirjailija voivat olla mukana kustantajan erikseen ehdottamissa markkinointitapahtumissa

tai ilmoituksissa

6. Tekijä tai tekijän osoittama taho osallistuu alkuvaiheessa kirjan kustannuksiin ostamalla esim. 85 kpl kirjaa. Tämän ensioston lisäksi kirjailija saa veloituksetta 20 tekijänkappaletta.

7. Seuraavista ostoistaan tekijä saa 50 % alennuksen kirjan suositushinnasta.

8. Ensioston jälkeen myydyistä kappaleista maksetaan 20 % tekijänpalkkio. Se lasketaan kustantajan arvonlisäverolla vähennetystä luovutushinnasta. Palkkio tilitetään vuosittain myyntiä seuranneen vuoden keväällä.

Sopimuksemme 6. kohdan mukaan ostimme 85 kpl kirjoja ilman alennusta. Tarkempaa tietoa palvelukustanteesta saa osoitteesta:

<http://www.mediapinta.fi/etu.php?sivu=kirjailijaksi&tapas=palvelu>

JL sähköpostissa

”Luin työpaikkailmoituksenne 11.5.2010. Samalla eksyin tyttärenne poismenosta kertovaan juttuun. Ihan ensimmäisenä mieleeni tuli työpaikkailmoituksenne sävy! Hyvin täsmällistä, epäinhimillistä, kaavoittunutta, ahdistavaa, huolellista, vaativaa, pilkuntarkkaa jne. Häivähdyksen ajan mielessäni kävivät tyttärelle kenties tarkoituksettomasti asetetut paineet . . . toki liike-elämässä pitää olla jämpä, mutta senpä takia moni sortuu matkalla.”

Vastasin

Hei. Ihan mukavaa, että luit sivujani ja otit kantaa. Jos tutustut kirjaan Isän suru, saat enemmän oikeaa tietoa, jotta ei tarvitse tehdä vääriä tulkintoja. Kirjasta näet miten ”ruoskin” itse itseni, joten en tarvitse enää apuasi. Tyttären kasvattaminen rakkautella ja suurella sydämellä on täysin eri asia kuin löytää jämäkki hakija vaativaan sihteerityöhön. Miksi haluat sekoittaa nämä keskenään? Mikä on motiivisi? Sitä paitsi olin todennäköisesti tyttärelle liian pehmeä ja annoin liikaa tilaa. Yksikään mainitsemistasi sanoista (hyvin täsmällistä, epäinhimillistä, kaavoittunutta, ahdistavaa, huolellista, vaativaa, pilkuntarkkaa jne.) ei sovi meidän suhteeseemme.

Jos rallikuski hakee itselleen kartanlukijaa, on reilua, että hän kertoo etukäteen minkälainen työ on, mitä kartanlukijalta edellytetään ja mitä hän vastaavasti saa. Minusta on epäreilua antaa ennakoon kaunisteltu kuva työstä. Jos joku pelkää vauhtia ja nopeita tilanteita, on parempi että hän on siitä tietoinen ennakoita, jotta ei tee turhaa työtä hakemuksen kanssa ja elättele turhia toiveita. Oikeastaan voin kiittää sinua. Jos asiallinen ja suora teksti loukkaa tai ärsyttää jotain hakijaa samalla tavalla kuin sinua, hän ei sovi ”kartanlukijakseni”. Hakemuksen teksti toimii siis juuri kuten pitää. Se karsii hakijat, jotka sopivat erinomaisen hyvin moniin muihin tehtäviin, mutta ei meille.

Sain juuri palautteen sivujemme kautta. ”Moi Amy ja Kalle! Teillä on hienot, uudet sivut! Luin uteliaisuuttani toimistosihteerin -tiedoston. Tulvipa paljon mukavia muistoja mieleen ja melkein tuli sellainen olo että tekisi mieli lähettää hakemus. Voikaa hyvin! Ja toivottavasti löydätte sopivan ihmisen teille töihin. Terveisin K”

K oli meillä 8 vuotta. Etsin juuri hänen tyyppistä ihmistä. Olen 29 vuoden aikana hakenut monta sihteerä ja ”pahimmillaan” hakemuksia on tullut noin 100. Yksinyrittäjänä ei ole aikaa perehtyä niin moneen hakemukseen. Siksi hakemuksessa on työ kerrottu selkeästi. Se on tietoinen valinta, joka säästää sekä hakijoiden että meidän aikaa. Työn luonne on vaativa. Sihteerin on useimmiten yksin toimistossa koko päivän. Hän hallinnoi tietojärjestelmäämme ja johtaa toimiston työtä sekä myös minua. Hänellä pitää olla kanttia reagoida ongelmiin ja antaa suoraa palautetta kokoushotelleihin ja minulle. Siksi haen riittävän jämäkkää, mutta samalla joustavaa ja yhteistyökykyistä sihteerä.

Toivottavasti ymmärrät, että hakemuksellani en halua loukata ihmisiä. On molempien edun mukaista, että tiedämme etukäteen mahdollisimman hyvin mistä on kysymys. Tarkan hakemuksen tavoitteena on ainoastaan löytää oikea ihminen oikeaan työhön.

Vaimolleni Amylle on annettu palautetta kahdesta asiasta: kuoleman hyväksymisestä ja huomiontarpeestani.

On esitetty näkemys, ettemme olisi saaneet hyväksyä Camillan päätöksen. Siitä on tehty tulkinta, että hyväksymme itsemurhan muidenkin nuorten kohdalla. Se on mahdollisimman väärä käsitys. Miksi ajattelisimme niin? Lukemalla kirjan voi tehdä vain kolme johtopäätöstä. 1) Haluan rohkaista nuoria kohtaamaan ongelmansa, puhumaan niistä avoimesti ja etsimään omaa tietään elämässään. 2) Haluan kannustaa vanhempia olemaan läheisemmässä yhteydessä nuoriin, jotta he tunnistavat tilanteet paremmin ja osaavat tukea nuoria erityisesti murros- ja aikuisiän kynnyksellä. 3) Haluan rohkaista ihmisiä puhumaan avoimemmin kuolemasta, koska se on yksi luonnollinen tapahtuma ihmisen elämässä.

Olen saanut sähköposteja, puheluita ja tavannut läheisensä menettäneitä, jotka elävän tämän ongelman keskellä päivittäin. Muut ihmiset eivät halua tai uskalla puhua kuolemasta heidän kanssaan. Yhteydenpitoa jopa vältellään. Tilanne on henkisesti erittäin raskas. Puhuminen on tärkeä terapia ja siihen voivat kaikki osallistua. Tuskan ja tunteiden nostaminen tietoisuuteen auttaa niiden käsittelemisessä. Kuolemaa ei voi poistaa mielestä, mutta sen kanssa voi oppia elämään.

Kuuntelin autossa psykiatri, kirjailija ja jazzmuusikko Claes Anderssonin pohdiskelua. Hän esitti hienoja ajatuksia ihmisyydestä ja elämästä. Eniten kosketti ajatus, että me - tällä hetkellä maan päällä elävät - ihmiset olemme vain murto osa kaikista ihmisistä. Suurin osa ovat kuolleita tai eivät vielä syntyneitä. Näinhän se on. Tämä ajatus toi helpotusta. Se antoi tuntuman ikuisen elämän virtaamisesta luomakunnan läpi.

Hyväksymällä Camillan ratkaisun pääsimme irti syyllisyydestä ja meitä loputtomasti kuluttavasta surusta. Saman neuvon antavat surutyön asiantuntijat. Eräästä kirjasta: ”Minä rakastan sinua. Minä annan sinulle anteeksi. Minä annan sinun mennä.” Tätä pyysi ja toivoi Camilla jäähyväiskirjeessään. Hän pyytää meiltä anteeksi tekoa. Me pyydämme häneltä anteeksi ettemme huomanneet hänen todellista tuskaansa. Anteeksi antamisen kautta menneisyys irrottaa otteensa ja auttaa meitä jatkamaan täysipainosta elämää nöyrempana ja viisaampana.

Itsensä ruoskiminen ja syyllistäminen ei ole kovin viisasta eikä edes Jumalan tahdon mukaista, vaikka jotkut niin uskovatkin. Valitettavasti vanha kasvatuskulttuuri korosti sitä mm. sanoilla: ”Jumalaa pelkäävä, maan matonen, syntinen kurja, otsasi hiessä ... ”

Amy sai huhtikuussa viestin Camillan ystävältä V:lta, jolla oli ongelmia itsensä ja poikakaverinsa kanssa. Kutsuimme hänet meille. Myöhemmin vedin hänelle saman rentoutumisharjoituksen kuin S:lle, josta kirjoitin kirjassa. V ei tavannut mentaalitasolla Camillaa, mutta koki syvän rauhan. Hän olisi halunnut harjoituksen jatkuvan ”ikuisesti”. Myöhemmin hän kertoi, ettei ole koskaan uskaltanut olla yksin. Hän on aina ollut riippuvainen muista ja muiden mielipiteistä. Nyt hän koki rakastavansa itseään ja hänen oli ensimmäisen kerran hyvä olla vain itsensä kanssa.

Noin kuukausi tapaamisemme jälkeen V lähetti Amylle seuraavan viestin. ”Miten sielläpäin menee? Vaihtoaikani on toistaiseksi sujunut ongelmitta ja ihan mukavaa on ollut. Koulutyöt ja kielen opinnot pitävät minut kiireisenä! Toissayönä näin todentuntuksen unen Camillasta ja viime yönä näin unta, jossa kerroin sinulle tästä unesta. Uni on ollut jatkuvasti mieleissäni, joten ajattelin nyt kirjoittaa siitä sinulle :) Näin siis unta, jossa juttelin Camillan kanssa. Kerroin hänelle, miten ikävä minulla on ollut ja kerroin asioista, joita hänen lähdettyään on tapahtunut. Camilla kuitenkin tiesi ne jo. Hän kertoi minulle olevansa nyt onnellinen ja sanoi, että häneltä vei tähän asti aikaa korjautua ja että nyt hän on parantunut ja elossa. Sillä hetkellä olin mielettömän onnellinen kun sain hänet takaisin (ja hän oli iloinen nähdessään minut pitkästä ajasta). Uni oli niin elävä, että olen hämmentynyt edelleen... aivan kuin olisin oikeasti jutellut hänen kanssaan.

Tällä hetkellä tunnelmat ovat vähän ristiriitaiset... Oloni on onnellisempi, vaikka itkettääkin välillä. Toisaalta tuntuu levollisemmalta, koska ajattelen, että hänellä on kaikki nyt hyvin ja pystyin kertomaan, miten paljon hän minulle merkitsee. Mutta toisaalta pintaan nousi ihan hirveä ikävä, kun näin hänet pitkistä aikaa. Aika paljon ajateltavaa.

Tuntuu vähän hölmöltä kirjoittaa tästä unesta sinulle, enkä ilman viime yönä näkemääni unta olisi sitä tehnytäkään. Halauksia!"

.....

Toinen Amylle esitetty mielipide lehtijutuista ja kirjasta on, että Kalle hakee vain huomiota itselleen. Johtopäätös on väärä.

Menneisyydessä olen hakenut voimakkaastikin huomiota (tarve tulla nähdyksi). Isäni ja isoisäni kuolemien jälkeen jäin perheemme naisväen jalkoihin; olin vanhin mies perheessä viiden vuoden ikäisenä poikana. Suuren surun ja ahdistuksen keskellä vain elettiin ja yritettiin kestää. Tilanteesta jäi tarve saada kokea, että olen olemassa. Mutta tämä alkuperäinen tunteenomainen tarve on poistunut useita vuosia sitten, kun olen mm. työssäni saanut arvostusta. Nykypäivänä minulla ei ole ryhmissä huomiontarvetta - paitsi jos haluan vaikuttaa asioiden kulkuun ja osallistua keskusteluun. Silloinkin asia on tärkeämpi kuin oma minä. Joskus jossain juhlissa vanha huomiontarve saattaa nousta hetkeksi esiin, kun kerron jotain juttua tai yritän olla hauska.

Rakastan väittelyä, jossa ihmiset panevat itsensä aidosti likoon käsitystensä kanssa ja jonka tavoitteena on ymmärtää asioita vielä paremmin. Valitettavasti nämä tulkitaan helposti valtataisteluiksi (kumpi on oikeassa). Luullaan että tavoitteena on toisen voittaminen, vaikka se on tietoisuuden lisäämistä ja totuuden etsimistä. Väärien tulkintojen taustalla on kasvatuskulttuurimme, johon ei kuulunut väittelytaitojen oppiminen. Onneksi tämäkin on muuttunut ja muuttumassa.

Kirjan avulla haen näkyvyyttä, jotta minua kuunnellaan. Haluan kertoa maailmalle minkälaisessa hädässä nuoret ovat. Haluan kertoa maailmalle minkälaisessa hädässä nuorten vanhemmat ovat. Liian monet nuoret tekevät itsemurhia. Haluan myös kertoa ihmisille, miten surusta voi selvitä – oikeasti. Jokainen tarvitsee julkisuutta, jolla on sydämessään palava halu tuoda asioita esiin. Se on positiivinen asia. Mistä ihmiset muuten löytäisivät hänen ajatuksiaan? Kaikki vaikuttajat hakevat julkisuutta sanomalleen, vaikka joidenkin kohdalla tarve meneekin ns. ”överiksi”.

Minusta on erittäin tärkeä erottaa taustalla oleva motiivi. Haluaako ihminen huomiota pönkittääkseen itseään ja omaa persoonaansa, jolloin mikä tahansa kelpaa keinoksi? Vai haluaako ihminen huomiota asiansa takia? Jälkimmäiset tietävät tai ovat kokeneet jotain tärkeä, jonka haluavat jakaa toisten kanssa. He haluavat herättää ihmiset ajattelemaan asiaa, toivottavasti myös tekemään sen hyväksi jotain.

Kun ihminen kohtaa elämässään raskaita tilanteita ja selviää niistä, syntyy monelle vilpitön halu auttaa toisia. Esimerkkejä löytyy valtavasti. Tämä tarve syntyi minullekin. Rakastan lapsia. Nuoruudessa itkin elokuvissa, kun lapsille tehtiin paha. Menneisyydestäni johtuen en ole ymmärtänyt ja osannut olla sellainen isä, jota herkkä nuori olisi tarvinnut. En saa enää Camillaa takaisin, mutta voin parantaa suhdettani muihin lapsiini. Teen sitä koko ajan, mutta varovasti. He ovat jo aikuisia ihmisiä ja elävät omaa elämäänsä. Sisimpääni on kuitenkin jäänyt tarve korjata virheitäni ja siksi haluan auttaa myös muita nuoria ja herättää vanhempia näkemään tilanteen, jotta heille ei käy kuten meille.

Julkisuuden ja huomion hakeminen on hyvä asia – paitsi silloin, kun se on vain itsensä pönkittämistä. Pahempia ovat mielestäni ne, joilla on paljon mielipiteitä, mutta eivät pane itseään likoon ja tuo niitä reilusti esiin. Jotka puhuvat selän takana. Jotka värittävät ja levittävät juoruja. Jotka hoitavat asioita mutkien kautta tai jättävät ne hoitamatta. Taustalla on usein tarve välttää itselleen ikäviä tilanteita. Tällaiset ihmiset erehtyvät helposti kuvittelemaan, että heidän mielipiteensä ovat totta ja luovat niiden pohjalta käsityksiään asioista ja ihmisistä. He eivät yleensä kestä kritiikkiä. Vaikka keskustelussa saattaa näyttää siltä, että eriävä mielipide menee perille, ovat

he sisimmässään edelleen eri mieltä. He ovat luoneet itselleen uskomuksen, että omat mielipiteet ovat totuus.

Haluan laajentaa tätä asiaa, koska siihen törmätään joka puolella, niin kotona, työpaikoilla kuin koko yhteiskunnassa. Kapea-alainen asennoituminen ja liika uskominen itseensä hidastaa kehittymistä ja oikeiden asioiden viemistä eteenpäin. Olen koonnut kolmen asiantuntujan näkemykset: ensimmäiseksi filosofi **Pekka Himasen** ajatuksia.

Himasan mukaan hyvä elämä on taideteos. Ihmisen pitää suhtautua elämäänsä niin kuin taiteilija suhtautuu teokseensa. Päämääränä on ihminen, joka toteuttaa omaa ainutlaatuista potentiaaliaan ja auttaa muita tekemään samoin. Hänellä on unelma, jonka puolesta hän elää. Hänellä on tinkimättömät työmenetelmät. Himasen mielestä asioita ei voi tutkia kuulematta tulevaisuuden ihmisiä, lapsia.

Himasan tapa lähestyä asioita on ratkaisuhakuinen ja positiivinen. On luonnollista, että hänen tapansa käsitellä asioita jakaa mielipiteitä. Filosofin tehtävänä on synnyttää keskustelujä. Hän ei anna painoarvoa kritiikille, joka menee henkilökohtaisuuksiin eikä kritiikille, joka perustuu esittäjän mielikuvaan kritiikin kohteesta. Himanen vaatii kritiikin esittäjältä myös, että tämä on itse saanut aikaan jotain painokasta. ”Kohtuuton kritiikki kertoo aina enemmän esittäjästä kuin kohteestaan. Se on esittäjän itsensä paljastamisakti. Kritiikki ei satuta minua”.

Himanen inhoaa kyynisyyttä. ”Suomessa on sotkettu käsitteet kritiikki ja kyynisyys. Kritiikki eli skepsis on etsimistä. Sen tavoite on löytää jotakin, kun taas kyynisyys pyrkii pelkästään osoittamaan, että jokin on naurettavaa tai väärin.”

Alf Rehn toimii johtamisen professorina Åbo Akademiassa: “Osa tiedoistasi vanhenee juuri nyt, kun luet tätä. Vielä suurempi osa tietämyksestäsi on hyödytöntä. Tieto ei ole kullan tai raakaöljyn kaltainen luonnonvara, vaan tomaattien ja parsan kaltainen tuoretuote. Se on aina vaarassa vanhentua ja luovuuden lämpöaalto voi nopeuttaa pilaantumista.

Jos kuvittelet, että jokin kymmenen vuotta sitten oppimasi tieto auttaa sinua nykypäivänä, yrität puolustautua tykistökeskitystä vastaan kasaamalla eteesi suojamuuria pilaantuvista vihanneksista. Tieto ei ole pahasta, mutta vakiintunut käsitys tiedosta voi olla haitallinen. Tiedosta tulee ongelma, kun se otetaan liian vakavasti ja sitä pidetään muuttumattomana totuutena. Sitä se ei ole. Tieto muuttuu, vanhenee ja liikkuu vapaasti tuulien mukaan. Meidän tehtävämme on seurata sen lentoa ja outoa liikettä. Emme saa tehdä tiedosta uskontoa ja ongelmaa.”

Kasvatustieteiden professori **Kirsti Lonka**: “Poisoppiminen on psykologian kentässä yksi suurimpia haasteita. On helpompaa oppia uusi asia kuin vanha asia uudella tavalla. Omat uskomukset istuvat ihmisessä vahvoina: kun niistä on tullut omia sisäisiä totuuksia, on niihin myös tunneperäisesti sitouduttu.

Vielä pirullisempaa on vahvistamisilluusio. Ihminen ottaa mielellään vastaan tiedon, joka vahvistaa hänen aikaisempia uskomuksiaan. Vastakkaisen viestin saadessaan hän tulkitsee senkin niin, että se vahvistaa hänen omia uskomuksiaan ja jättää huomioimatta sen, joka on niitä vastaan.

Moni vastustaa muuttumista, mutta oppiminen on muuttumista ja sisäisten mallien kehittämistä. Ajatus, joka oli hyvä kymmenen vuotta sitten, ei toimi enää. Ihminen on aivokuollut, jos yhä yrittää sitä samaa. Vauvan aivot ovat supersopeutuvat. Aikuiset ovat koppavia ja luulevat tietävänsä kaiken.

Keskeistä on oman tietämättömyyden ja keskeneräisyyden sietäminen. Itsensä munaamisen pelosta on luovuttava, jos haluaa oppia uutta. Tyhmät kysymykset ovat hyvä matkakumppani oppimisen tiellä. Opin jo pienenä ihmettelemään asioita tätäni esimerkin mukaan. Isää hävetti, ettei joku osannut. Irmatäitiä hän häpesi ihan erityisesti, kun tämä kyseli ja ihmetteli asioita suureen ääneen.”

Kirjasta: Neale Donald Walsch (Keskusteluja Jumalan kanssa): ”*Haluatte totuuden vain sellaisena kuin sen itse ymmärrätte. Suurin este totuuden oivaltamiselle on, että luulette tietävänne jo totuuden! Siksi olette yhtä mieltä kaiken sen kanssa, mitä näette tai kuulette tai luette ja mikä sopii oman ymmärryksenne kehykseen. Torjutte kaiken, joka ei sovi. Sitä te sanotte oppineisuudeksi ja tiedon avoimeksi omaksumiseksi. Voi teitä, ette voi milloinkaan omaksua tietoa avoimesti jos sulkeudutte kaikelta muulta paitsi omalta totuudeltanne.*”

PERHE –lehden keskustelupalstalta löytyi tällaisia kirjoituksia.

Halikatti: “*Luitteko sen isän haastattelun Meidän Perhe -lehdestä? Tietenkin asia on heille aivan hirveä, ja otan osaa heidän suureen suruunsa, mutta minussa herätti ihmetystä isän ajatukset tyttärestään ja itsestään. Tuntui kuin hän olisi nähnyt tyttärensä vain itsensä kautta, ei toisena oikeana ihmisenä. Aika karmaisevaa, että vanhemmille tuli mieleen ajatus, että oli myös helpotus, että tytär oli poissa ettei tarvinnut siivota hänen jälkiään!*”

Isän puheet olivat niin itsekeskeisiä, ettei ole minusta suuri ihme, jos perheessä on ollut kunnan pahoinvointia pinnan alla. Varmasti lasta surraan, en epäilekään, mutta menisivät nyt itseensä miettimään, että mikä osuus heillä on ollut Camillan onnettomaan oloon.

Mutta ei, vanhemmille oli tärkeää heti alussa, etteivät syyllistäisi itseään. Niin, eihän se enää Camillaa takaisin tuo, mutta auttaisi ehkä heitä itseään tajuamaan, miksi näin kävi, jos ymmärtäisivät tyttärtään edes tämän kuoltua. Ei hän ollut enkeli isää varten vaan oma ihmisensä, jota elämä kohteli huonosti tms. Pahoittelen, että varmasti lisään vanhempien surua ja taakkaa kirjoituksellani, mutta mietin, olinko ainoa, joka suorastaan raivostui isälle?”

Vastasin

Hei Halikatti. Kiitos kirjoituksesta. Se kosketti ja iski rajusti sydämeeni, koska olet oikeassa. Yksi syy muiden joukossa oli vanhempien keskittyminen liikaa oman elämäänsä (työhön), jolloin emme nähneet mitä Camillan sisimmässä oikeasti tapahtui. Kutsut sitä itsekkyydeksi, mitä se todella on. Minulla olisi sinulle kaksi kysymystä ja yksi pyyntö.

Kysymykset: Miksi koet tilanteen niin voimakkaasti, vaikka tiedät siitä niin vähän? Mikä on suhteesi omaan isääsi?

Pyyntö: Voisit lukea miten muut ihmiset ovat kokeneet tarinamme. Tässä on osoite.

<http://www.spiik.fi/wp/?p=133>

Siellä oli toinenkin kirjoitus.

Vierailija (en raivostunut isälle). ”*Luin myös artikkelin, kirjaa en ole lukenut. Minusta juttu oli kirjoitettu koskettavasti ja rehellisesti. Taidan kaivaa sen uudelleen esille. Enkä ajatellut edes helpotuksen tyttären kuolemasta olevan rumasti sanottu, kyllähän läheisen kuolemaan liittyy monenlaisia ajatuksia ja tunteita. Ne myös varmasti vaihtelevat negatiivisista positiivisiin ja päinvastoin ajan kuluessa. Voisin kuvitella muille lapsensa menettäneille olevan helpottavaa lukea tämä artikkeli, isä kun antoi oikeutuksen myös negatiivisille tunteille. Ja aivan kuin isä kirjoitti, kukaan ei voi sanoa toiselle mikä on oikea tapa tai riittävän pitkä aika surutyölle. Jos alkaa etsiä syitä itsestään läheisen kuolemalle, niitähän löytyy aina ja se on loputon suo. Minun läheisistäni kukaan ei ole tehnyt itsemurhaa, mutta jo kun mietin muita kuolleita ja siihen liittyvää surutyötä, aina iso osa ajatuksista on sitä mitä olisi voinut tehdä toisin, miksen tavannut häntä useammin, montako kertaa loukkasin ja anteeksipyyntö jäi.... Tämä on loputon suo. Mitä se onkaan itsemurhan tehneen läheisille?”*

Vastasin

Hei Vierailija "en raivostunut..." Olet ymmärtänyt tilanteen juuri sellaisena kuin se on. Läheisen kuolema käynnistää sisimmässä valtavan ja usein kestävämmän tunnemyllerryksen. Kun hyväksyy kaikki tunteet, pääsee vähitellen niiden sisään ja eroon. Ihminen eheytyy taas. Nehän ovat vain

"tunteita" - ei totuuksia. Jos yrittää kieltää negatiiviset tunteet ja "näytellä hyvää ja surevaa ihmistä", jäävät negatiiviset tunteet eloon ja ne syövät ihmistä sisältä päin. Elämä jää vajaaksi. Olen tavannut monia tässä tilassa olevia. Avoin ja rehellinen tunteiden kohtaaminen on auttanut heitä eteenpäin kesken jääneessä suruprosessissaan. Sanasi lämmittivät valtavasti.